

TUCHTCOLLEGE VOOR DE KYNOLOGIE IN HOGER BEROEP

Zaaknummer: 20-026

Datum uitspraak: 21 juni 2021

Uitspraak op het hoger beroep van:

XXXXXX

wonende te XXXXXX

verschenen in persoon

hierna te noemen: **appellante**

en

De vereniging naar Nederlands recht

**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**

gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam

gemachtigde: mevrouw D.A. Schuitemaker LLB

hierna te noemen: **verweerder**

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Bij uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg de aan appellante verweten gedraging bewezen verklaard en appellante daarvoor strafbaar geacht. Aan appellante is een geldboete opgelegd van € 750,00, bij niet tijdige betaling te vervangen door een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 6 maanden en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon opgelegd voor een periode van 3 jaar, geheel onvoorwaardelijk, de vervangende diskwalificatie daaronder niet begrepen, met een proeftijd van 2 jaar.

- 1.2. Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief van 25 november 2020 tijdig hoger beroep ingesteld. Kern van het beroep van appellante houdt in dat een aantal feiten verdraaid is in de uitspraak in eerste aanleg en voorts dat de opgelegde straf te hoog is.
- 1.3. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft de zaak in hoger beroep ter zitting behandeld op 29 april 2021, alwaar appellante in persoon is verschenen en namens verweerder zijn verschenen mevrouw D.A. Schuitemaker LLB en mr. D.F. Dokkum. Na de hoorzitting is de uitspraak bepaald.

2. De omschrijving van het verweten gedrag in eerste aanleg

- 2.1. Appellante wordt de volgende gedraging verweten:

Dat zij, eigenaar van een teef, genaamd XXXXXX, NHSB XXXXXX en geboren op XXXXXX, na de dag waarop die teef de leeftijd van 72 maanden had bereikt en terwijl uit die teef niet eerder pups waren geboren, heeft laten dekken althans niet heeft voorkomen dat die teef werd gedekt.

3. Formele voorvragen

- 3.1. Per 1 juli 2020 is bij de Raad van Beheer een gewijzigd Kynologisch Reglement in werking getreden en ter nadere uitwerking daarvan een lijst met maximum sancties voor veel voorkomende vergrijpen ingevoerd. Op grond van het bepaalde in artikel VI.35 van het Kynologisch Reglement vormt deze lijst een onderdeel van dit reglement. Nu in het Kynologisch Reglement geen overgangsbepalingen zijn opgenomen, zijn zowel het gewijzigde Kynologisch Reglement als de lijst van maximum sancties op deze tuchtzaak van toepassing. Volgens de genoemde lijst geldt per genoemde datum van 1 juli 2020 voor een overtreding van artikel VIII.1 lid 2 van het Kynologisch Reglement als maximum sanctie: een geldboete van € 1.000,00 en een tijdelijke diskwalificatie van de persoon voor een periode van twaalf maanden, gevolgd door een proeftijd van twee jaar. Daarbij merkt het Tuchtcollege in hoger beroep op dat met het per 1 juli 2020 in werking getreden Kynologisch Reglement in artikel 70 van het Procesreglement Tuchtrecht als volgt is bepaald: *“dat van elke uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg door zowel de veroordeelde, de klager als het bestuur hoger beroep kan worden ingesteld, met uitzondering van: (...) c. een opgelegde boete tot en met een bedrag van*

€ 1.000,00". Op grond van deze bepaling zou appellante in beginsel niet in hoger beroep kunnen opkomen tegen de aan haar bij uitspraak van 18 november 2020 opgelegde geldboete van € 750,00.

Nu in de onderhavige uitspraak in eerste aanleg – naast de genoemde geldboete – ook een andere straf is opgelegd, te weten een tijdelijke diskwalificatie van de persoon, is het Tuchtcollege in hoger beroep evenwel van oordeel dat appellante ontvankelijk is in haar beroep.

4. De standpunten van appellante en verweerder in hoger beroep

4.1. Standpunt appellante

4.1.1. Appellante heeft in hoger beroep aangevoerd dat zij er destijds vanuit is gegaan dat in Nederland dezelfde regelgeving als in Zweden van toepassing is en dat zij de hond in Nederland destijds, conform de Zweedse regelgeving, heeft laten onderzoeken door de dierenarts in hoeverre de teef (fysiek) geschikt was om te laten dekken. In het door appellante overgelegde medisch dossier van de teef is genoteerd dat er geen afwijkingen gevonden zijn die de vruchtbaarheid zouden aantasten. Wel zou de teef enkele maanden "down" zijn, met wisselende eetlust en zou de teef voorts gedurende lange tijd wat dradentrekkende uitvloeiing van de vulva hebben gehad.

4.1.2. In eerste aanleg en ook in hoger beroep heeft appellante het haar verweten tuchtrechtelijk vergrijp, zoals beschreven in het klachtenformulier, erkend. Ter zitting heeft appellante haar bekennende verklaring uitdrukkelijk bevestigd en herhaald. Het beroep van appellante richt zich voornamelijk tegen de hoogte van de door het Tuchtcollege in eerste aanleg opgelegde straffen, samengevat een geldboete van € 750,00 en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 3 jaar, geheel onvoorwaardelijk, met een proeftijd 2 jaar.

4.1.3. Appellante stelt zich op het standpunt dat zij, doordat zij drie jaar gediskwalificeerd wordt als persoon, haar wedstrijdteam en bedrijf niet kan uitbreiden. Zij heeft sindsdien ook geen tochten meer kunnen organiseren. Verder heeft appellante ter zitting in hoger beroep herhaald dat zij zich ervan bewust is een fout te hebben gemaakt maar dat zij de overtreding heeft begaan doordat zij destijds niet op de hoogte was van de in Nederland geldende regelgeving van de Raad van Beheer voor de Kynologie. Appellante heeft ter zitting aangegeven geen onderzoek naar die op

haar toepasselijke regelgeving te hebben gedaan. Tot slot heeft appellante ter zitting in hoger beroep verklaard dat zij naast de honden ook een inkomen heeft uit andere werkzaamheden.

4.2. Standpunt verweerder

4.2.1. Verweerder heeft het Tuchtcollege in hoger beroep verzocht om de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg te bekrachtigen. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat de gezondheidssituatie van de teef niet afdoet aan de kwalificatie van de verweten gedraging.

4.2.1. Ter zitting heeft verweerder aangegeven verrast te zijn geweest ten aanzien van de hoogte van de door het Tuchtcollege in eerste aanleg opgelegde straf, te weten een geldboete van € 750,00 en een tijdelijke diskwalificatie voor een periode van 3 jaar geheel onvoorwaardelijk, nu hiermee de door verweerder verzochte straf aanzienlijk wordt overschreden. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat onder het oude tuchtrechtelijk reglement een geldboete van € 275,00 en een voorwaardelijke diskwalificatie van vier maanden gebruikelijk was voor een overtreding zoals in het onderhavige geval. De hond in deze zaak was echter 15 maanden ouder dan 72 maanden en onder het oude tuchtrechtelijk reglement zou dit als een forse overtreding zijn aangemerkt. Reden waarom verweerder in het kader van welzijn van de hond, een hogere straf had verzocht aan het Tuchtcollege in eerste aanleg, te weten een geldboete van € 500,00 en een geheel onvoorwaardelijke diskwalificatie van 12 maanden.

4.2.2. Verweerder heeft ter zitting voorts aangegeven zich – gelet op het vorenstaande – niet te verzetten tegen een lagere straf.

5. De beoordeling door het Tuchtcollege in hoger beroep

5.1. Bevoegdheid en ontvankelijkheid

5.1.1. Appellante is op haar verzoek door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland het recht om een kennelnaam te voeren verleend, welke kennelnaam appellante ten tijde van het haar verweten gedrag nog voerde. Op grond daarvan is appellante onderworpen aan het tuchtrecht en de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland (artikel III.46 en artikel VI.1 sub c van

het Kynologisch Reglement). Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook bevoegd om kennis te nemen van het hoger beroep.

5.1.2. Appellante is tijdig in hoger beroep gekomen tegen de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg en het door appellante verschuldigde griffierecht voor het instellen van beroep is tijdig door verweerder ontvangen. Op grond van artikel 70 lid 7 Procesreglement Tuchtrecht als bedoeld in art VI.35 van het Kynologisch Reglement van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland juncto artt. 53 lid 1 en 69 lid 3 van het Kynologisch Reglement is appellante dan ook ontvankelijk in haar beroep.

5.2. Het verweten gedrag

5.2.1. Appellante heeft het verweten gedrag bekend, welke bekentenis tot het bewijs heeft gebezigd. Het Tuchtcollege in hoger beroep merkt daarbij op dat de regels in Zweden niet anders zijn dan in Nederland en de regels in Nederland van toepassing zijn. Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook oordeel dat appellante artikel VIII.1 lid 2 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement heeft overtreden, en dat appellante daarvan een tuchtrechtelijk verwijt als bedoeld in artikel VI.3 lid 1 van het Kynologisch Reglement kan worden gemaakt. Deze bewezenverklarde gedraging is strafbaar op grond van artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

6. Bewezenverklaring

6.1. Op grond van de feiten en omstandigheden die zijn vervat in de hierna genoemde bewijsmiddelen in onderling verband en samenhang, komt het Tuchtcollege in hoger beroep tot het oordeel dat bewezen is dat appellante de verweten gedraging heeft begaan en, dat deze gedraging gekwalificeerd kan worden als een tuchtrechtelijk vergrijp in de zin van art. VIII.1 lid 2 juncto art. VIII.3 van het Kynologisch Reglement (2020).

6.2. Het Tuchtcollege in hoger beroep acht de gedraging vanwege het feit dat de ingezette teef bij de dekking de leeftijd van 87 maanden had bereikt en appellante daarmee de 72-maanden regel fors heeft overtreden, als ernstig. Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook van oordeel dat bij appellante onvoldoende oog is geweest voor de gezondheid en het welzijn van de teef. Daar komt bij dat appellante zelf heeft verklaard een ervaren fokker van honden te zijn, waardoor zij aldus beter

had behoren te weten en acht had moeten slaan op de op haar van toepassing zijnde regelgeving van de Raad van Beheer op Kynologisch gebied in Nederland. Appellante heeft ter zitting getoond inzicht in haar handelen in deze te hebben en heeft haar excuses aangeboden.

7. Bewijsmiddelen

7.1. Nu appellante het ten laste gelegde feit heeft bekend en door of namens haar geen vrijspraak is bepleit, volstaat het Tuchtcollege in hoger beroep met de navolgende opsomming van de bewijsmiddelen, als bedoeld in art. 64 lid 5 juncto art. 69 lid 3 van het Procesreglement Tuchtrecht:

1. de bekennde verklaring van appellante zoals afgelegd ter zitting in hoger beroep op 29 april 2021;
2. de verklaring van appellante in haar verweerschrift d.d. 12 oktober 2020 in eerste aanleg;
3. de kopie van het medisch dossier van de hond overgelegd als bijlage bij voornoemd verweerschrift van appellante in eerste aanleg.

8. Strafbaarheid van het bewezenverklaarde

8.1. Er is niet gebleken van omstandigheden die de strafbaarheid van het bewezenverklaarde uitsluiten, zodat dit strafbaar is.

8.2. Het bewezenverklaarde levert het volgende tuchtrechtelijk vergrijp op:

Een teef, waaruit niet eerder pups zijn geboren, mag niet meer worden gedekt na de dag waarop zij de leeftijd van 72 maanden heeft bereikt (artikel VIII.1 lid 2 van het Kynologisch Reglement)

8.3. Niet is gebleken dat aan appellante eerder een ter zake tuchtrechtelijk vergrijp een straf is opgelegd.

9. Strafbaarheid van appellante

9.1. Geen omstandigheid is aannemelijk geworden die de strafbaarheid van de appellante ten aanzien van het bewezenverklaarde uitsluit, zodat de appellante strafbaar is.

10. Oplegging straf of maatregel

- 10.1. Het Tuchtcollege heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan en gelet op de persoon en de draagkracht van de appellante. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft daarbij in het bijzonder het volgende in beschouwing genomen:
- 10.2. Het Tuchtcollege in hoger beroep merkt op dat het Tuchtcollege in eerste aanleg een straf heeft opgelegd bij uitspraak van 18 november 2020, die het strafmaximum als vastgesteld conform de hiervoor genoemde lijst heeft overschreden, zonder dat deze overschrijding nader is gemotiveerd door het Tuchtcollege in eerste aanleg. Het Tuchtcollege in hoger beroep zal deze omissie herstellen.
- 10.3. Daarbij weegt het Tuchtcollege in hoger beroep mee dat verweerder ter zitting in hoger beroep deze overschrijding van de maximaal op te leggen sanctie niet nader heeft kunnen onderbouwen en bovendien heeft verweerder niet verzocht om bekrachtiging van deze opgelegde sanctie. Verweerder heeft ter zitting uitdrukkelijk aangegeven dat er termen aanwezig zijn voor een eventueel op te leggen lagere sanctie dan welke sanctie is opgelegd in eerste aanleg in de onderhavige kwestie.
- 10.4. Gelet op het vorenstaande acht het Tuchtcollege in hoger beroep de navolgende straf passend en geboden.

11. De toepasselijke bepalingen

- 11.1. De beslissing berust op artikel VIII.1 lid 2 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

12. De beslissing

- 12.1 Het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep:
 - verklaart zich bevoegd om van de tuchtzaak in hoger beroep kennis te nemen;
 - verklaart appellante ontvankelijk in haar beroep;

Zaaknummer: 20-026

Datum uitspraak: 21 juni 2021

- vernietigt de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 doch uitsluitend voor wat betreft de strafoplegging en in zoverre opnieuw rechtdoende in hoger beroep en veroordeelt appellante tot:
- betaling van een geldboete van € 500,00;
en
- legt appellant een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 6 (zes) maanden op, geheel onvoorwaardelijk, een en ander verminderd met de duur van de tijdelijke diskwalificatie welke inmiddels sinds de aanvang van de tenuitvoerlegging van de in eerste aanleg opgelegde tijdelijke diskwalificatie verstreken is;
- bepaalt voorts dat op grond van artikel 68 Procesreglement Tuchtrecht van het Kynologisch Reglement de Fédération Cynologique Internationale (F.C.I.) van deze beslissing door het bestuur van de Raad van Beheer op de hoogte wordt gebracht;
- en bevestigt de bestreden uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg voor het overige.

Deze uitspraak is gewezen te Woudenberg op 21 juni 2021 door mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot, voorzitter, mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer L.M.E. Verheugt, leden, in tegenwoordigheid van de heer A.J. van Koerten, secretaris.

Mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer L.M.E. Verheugt zijn buiten staat om deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter,

De secretaris,

Mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot

De heer A.J. van Koerten